

Arrest

nr. 123 062 van 25 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 20 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 augustus 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. STEVENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 april 2013 legt verzoeker een aankomstverklaring af. Hij is in het bezit van een paspoort en een verblijfskaart voor Spanje.

Op 13 mei 2013 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, *in functie* van zijn echtgenote mevr. D.S., van Belgische nationaliteit.

Op 27 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 9 september 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.05.2013 werd ingediend door:

Naam: O.

Voorna(a)m(en): I.

Nationaliteit: Nigeriaanse

Geboortedatum: (...)1985

Geboorteplaats: Ekewan

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(.. .)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt'.

Gezien de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en onvoldoende bewijst dat zij actief op zoek is naar werk / slechts in zeer geringe mate werkt, dient de aanvraag gezinshereniging te worden geweigerd.

Betrokkene dient een individuele rekening in van interimkantoor Adecco waaruit blijkt dat zij enkele dagen in april 2013 gewerkt heeft. Dit is ruim onvoldoende en aangezien interimwerk per definitie tijdelijk is, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Bovendien stelt artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(.. .)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen'.

Uit het attest dd 24.05.2013 van het OCMW van Mechelen blijkt dat de Belgische onderdaan een leefloon ontvangt. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de hierboven gestelde voorwaarde en worden deze bestaansmiddelen niet in aanmerking genomen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het Al dient te worden ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis

Art. 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van de middelen zet verzoeker het volgende uiteen:

“Aangezien de verantwoordelijke van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor maatschappelijke integratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft betekend om redenen dat de Belgische onderdaan waarmee verzoeker samenwoont niet zou voldoen aan de voorwaarden van inkomsten en verzoeker dan ook het Rijk dient te verlaten;

dat nergens echter met geen woord gesproken wordt over de actuele toestand van verzoeker namelijk dat de huidige partner van verzoeker waarmee hij in het huwelijk is getreden in Spanje op datum van 13/07/2012 het leven heeft geschonken aan een zoon op 09/07/2013 met name O. O. A. T en dewelke de Belgische nationaliteit heeft en alhier ingeschreven is;

dat wanneer men de actuele toestand van verzoeker had nagegaan men zeker tot een andere beslissing zou zijn gekomen en verzoeker dan ook niet begrijpt hoe de verantwoordelijke van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor maatschappelijke integratie tot zulke beslissing gekomen is en besliste om verzoeker een weigering van verblijf van meer dan drie maanden te verlenen met bevel om het grondgebied te verlaten;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook niet zal aarzelen de materiële juistheid van de ingeroepen elementen te verifiëren en daarvoor haar toevlucht zal nemen tot alle middelen die zij nodig acht;

dat de bestreden beslissing dan ook werd getroffen op basis van een bijzonder mank samengesteld en een onvolkomen dossier manifest in strijd met de norm van de draagkrachtige motivering en zorgvuldigheidsplicht zodat de beslissing ten gronde moet worden vernietigd.

dat dit middel eveneens gegrond is.

(...)

Aangezien uit het hogervermelde duidelijk gebleken is dat de verantwoordelijke van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor maatschappelijke integratie geen rekening heeft gehouden met de actuele toestand van verzoeker, meer bepaald het feit dat hij vader geworden is van een kind op 09/07/2013 hetwelk de Belgische nationaliteit heeft waardoor de situatie volledig in een ander daglicht dient geplaatst te worden;

dat zulks ook duidelijk een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel waardoor het middel gegrond is;

dat men toch mocht verwachten dat er geen weigering tot verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten zou worden afgeleverd wanneer men op de hoogte was van het feit dat verzoeker ondertussen vader was geworden van een zoon dewelke de Belgische nationaliteit heeft; dat dit middel dan ook gegrond is.”

3.2 De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Deze voorziene motiveringen zijn ook pertinent en draagkrachtig, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker betoogt dat er met geen woord wordt gerept over het feit dat hij vader is van een zoon geboren op 9 juli 2013 en dat de zoon de Belgische nationaliteit heeft, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient *in casu*, wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40*ter juncto* artikel 40*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende

de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Met betrekking tot de zorgvuldigheidsplicht die verzoeker ook geschonden acht, wijst de Raad er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) [beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;](2)

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) [ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;](4)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde

geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

[De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.]”

Artikel 40bis, § 4 van de vreemdelingenwet stelt voorts:

“§ 4

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.”

Verzoeker heeft een aanvraag van een verblijfskaart aangevraagd in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, samen met artikel 40bis, §§ 2 en 4 van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemdeling die de echtgenoot is van een Belgische vrouw, op voorwaarde dat zij met elkaar komen samenleven. Tevens moet worden aangetoond dat de Belgische echtgenote beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over een voldoende huisvesting en over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt. Indien deze voorwaarden niet vervuld worden, kan er overeenkomstig artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een beslissing tot weigering van verblijf getroffen worden overeenkomstig de bijlage 20 die desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

In voorliggende zaak heeft verweerder geoordeeld dat verzoeker in gebreke bleef het bewijs te leveren dat de Belgische referentiepersoon, zijn echtgenote beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij bij zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, met betrekking tot de bestaansmiddelen, een attest van het OCMW van 24 mei 2013 waarin wordt bevestigd dat zijn echtgenote sinds 1 maart 2013 recht heeft op maatschappelijke integratie ten bedrage van 9.616,05 euro per jaar, een attest betalingen werkloosheid in 2010, 2011, 2012 en 2013, een attest betreffende interim arbeid voor de periode 1 april 2013 tot 5 mei 2013, een aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen en een attest van het OCMW van 24 juli 2013 waarin wordt bevestigd dat zijn echtgenote tot op heden geen uitkeringen heeft genoten, heeft voorgelegd.

Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking kan worden genomen omdat onvoldoende bewezen is dat verzoekers echtgenote actief op zoek is naar werk en in zeer geringe mate heeft gewerkt. De interim arbeid is ruim onvoldoende en per definitie tijdelijk en kan niet voldoen aan de vereiste van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Bovendien is het ontvangen leefloon niet ten minste gelijk aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke

integratie waardoor deze bestaansmiddelen evenmin in aanmerking worden genomen. De verwijzing naar de geboorte van zijn zoon doet hieraan geen afbreuk.

Ter terechtzitting verduidelijkt de raadsman van verzoeker dat de zwangerschap een actieve zoektocht naar werk verhinderde en dat tevens geen rekening is gehouden met de bevalling van zijn echtgenote op 9 juli 2013 waardoor zij niet onmiddellijk kon worden tewerkgesteld. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat zijn echtgenote na de bevalling op 9 juli 2013 niet onmiddellijk aan de slag kon. Evenwel betreft de beoordeling van de inkomsten van de Belg de laatste 12 maanden vóór de aanvraag van een verblijfskaart op 13 mei 2013. In de bijlage 19ter, opgesteld op 13 mei 2013 werd verzoeker immers uitdrukkelijk verzocht om *“binnen de drie maanden, dus ten laatste op 13 augustus 2013 (...), de volgende documenten over te leggen: inkomsten Belg (loonfiches van de laatste 12 maanden)”*. Evenwel kan wordt opgemerkt dat het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet zo dient te worden begrepen dat het de Belgische gezinshereniger die een werkloosheidsuitkering geniet en vrijgesteld is van de verplichting om beschikbaar te zijn voor de arbeidsmarkt en werk te zoeken, niet de verplichting oplegt te bewijzen dat hij actief werk zoekt (GwH nr. 121/2013 van 26 september 2013, overweging B.55.3: *“In zoverre wordt vereist dat, bij het bepalen van de inkomsten van de gezinshereniger, de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking wordt genomen op voorwaarde dat de gezinshereniger aantoont dat hij actief werk zoekt, dient artikel 40ter, tweede lid, om de redenen uiteengezet onder B.17.6.4, zo te worden begrepen dat het de Belgische gezinshereniger die een werkloosheidsuitkering geniet en vrijgesteld is van de verplichting om beschikbaar te zijn voor de arbeidsmarkt en werk te zoeken, niet de verplichting oplegt te bewijzen dat hij actief werk zoekt.”*) In casu toont verzoeker echter niet aan dat zijn echtgenote vrijgesteld was van de verplichting om beschikbaar te zijn voor de arbeidsmarkt en werk te zoeken in de periode vóór haar bevalling.

De gemachtigde kon dan ook op kennelijk redelijke en zorgvuldige wijze besluiten dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarde van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het feit dat zijn echtgenote zwanger was en bevallen is op 9 juli 2013 van een zoon, doet hieraan geen afbreuk.

Verweerder heeft bovendien gemotiveerd dat de enkele dagen van tewerkstelling in april 2013 en mei 2013 via interim arbeid ruim onvoldoende zijn om in aanmerking te worden genomen als stabiele bestaansmiddelen. Het inkomen uit het leefloon is ontoereikend want niet gelijk aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Dit wordt niet betwist door verzoeker.

Verweerder oordeelt aldus op kennelijk redelijk wijze dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarde van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, zoals vereist door artikel 40ter van de vreemdelingenwet en heeft op wettige wijze beslist tot de weigering van een verblijf van meer dan drie maanden. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Waar verzoeker van mening is dat het onzorgvuldig is om geen rekening te houden met de geboorte van de Belgische zoon dient de Raad te wijzen op zijn aanvraag die hij heeft ingediend in functie van zijn Belgische echtgenote en niet *in functie* van zijn Belgische zoon. Het hebben van een Belgisch kind stelt hem niet vrij van de wettelijke vereisten vervat in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Nu verzoeker niet aantoont te voldoen aan deze wettelijke vereisten van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, meer bepaald van de vereiste te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, toont verzoeker evenmin een schending van de zorgvuldigheidsplicht aan.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng april tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN